

съ важа и го заковаха като челоуѣкъ въ плеснитѣ и го нарекоха Александровъ. А виде Александръ още единъ другъ сънъ, ето го : Виде т. е. единъ Сатиръ, който играше съ него още отъ далечъ, но когато искаше да го хвани онзи се отстраняваше отъ Александра ; а най послѣ той хвана да му се моли, и Сатирътъ като го обиколи еднѣжъ, най послѣ дойде му на рѣцѣтъ. А ония които имаха прѣдвѣщателенъ духъ види се че по вѣроятность бѣха разделили думата : „Σὴ γυνήσεται Τύρος.“ т. е. „Твой ще бѣде Тиръ.“ Казваха обаче, че даже до врѣмето на Плутарха сжщѣствувахе Елхата гдѣто Александиръ бѣше видель Сатирътъ. А между тѣзи обсада Александръ воюва и противъ Арапитѣ, които живѣеха въ Антиливанъ, но падна въ голѣма опасность поради дѣтоводителя си Лисимаха, който го слѣдваше и казваше онзи че ужъ не е билъ по старъ отъ Финика¹. Но когато Александръ приближа на стрѣмнитѣ мѣста, тогазъ той остави коньтъ си, и почна да иштува пешакъ, и тѣй другаритѣ му бѣха зели доста расстояние ; той обаче, едно че почнуваше да мъркне, а друго враговетѣ бѣха близо за то не искаше да остави Лисимаха, който бѣше вече се уморилъ, та го принуждаваше Александръ да върви напредъ ; прочее, въ едно кратко врѣме отдалечи се отъ другаритѣ и войската си, и тѣй прѣвъ оная тъмна и студена

1) Дѣтоводительтъ на Ахиллея.